

(Á)liberális (ál)demokrácia helyett hiteles kereszténydemokráciát!

FOTÓ: BELICZAY LÁSZLÓ

BORBÉLY ZOLTÁN ATTILA

Annak, aki 1990 óta egy-két kihagyással minden tusványosi szabadegetemen részt vett, nehéz elhinni, hogy e rendezvény jövőre már a harmincadik születésnapját ünnepelheti. Az egykor néhány százfős, kifejezetten liberális szellemiségű román–magyar értelmiségi találkozó hat év alatt kinőtte az eredeti helyszínt. 1997-ben költöztették át a szervezők Tusnádfürdőre, ahol mind a résztvevők száma, mind a program tekintetében egyre terebélyesedett és fokozatosan a profilja is átalakult.

Ma Tusványos a magyar–magyar párbeszéd és az együttgondolkodás fóruma, a csúcsonapon pedig hosszú ideje nem Traian Băsescu ül le Orbán Viktor mellé múltat, jelent és jövőt elemezni, hanem Tőkés László. A szombati nap a tábor szellemi-politikai csúcspanja, amit a magyar nemzetben való gondolkodás két ikonikus figurájának előadása határoz meg.

6:3

Idén, akárcsak tavaly, Tőkés László veretes, tömör, koherens, költői idézetekkel gazdagon ékített beszédében elsősorban az erdélyi helyzetet elemezte, míg Orbán Viktor a világ,

A magyar miniszterelnök megismételte tavalyi megállapítását: egykor azt hittük, Európa a jövőnk, mára bizonyossá vált, hogy mi vagyunk Európa jövője.

Európa és a Kárpát-medencei magyarság rövid s középtávú kilátásait taglalta.

A magyar miniszterelnök lényegében egy határozott hanglévétessel a jövő évben esedékes európai parlamenti választások kampányát indította el. Nemcsak a környező valóságot és a jövőt meghatározó megatrendeket elemezte, hanem beszélt az eredményekről is, konkrét számokban ismertette az elmúlt nyolc év gazdasági vívmányait. A tények makacs dolgok, s bizonyára szoros összefüggés van az ország 2010 óta tapasztalható javuló teljesítménye, valamint az idej harmadik kétharmados győzelem között.

Ez utóbbi kapcsán idézte Orbán Viktor régi harcostársát, Deutsch Tamást, aki úgy értékelte, háromszor kétharmad az 6:3. A poént a nézőtéren összegyűlt több ezres tömeg harsány kacagással és élénk tapsal értékelte.

A magyar kormányfő beszédét – akárcsak a korábbi években elmondott programadó expozéit – idén is szét fogják szedni ellenségei, de ezúttal nehezebb dolguk lesz. Amikor pár éve a liberális demokrácia csődjéről, az illiberális rendszerek sikeréről és a maga által vallott illiberális elvekről beszélt, tálcán kínálta a rágalmasz lehetőségét, azt, hogy diktátorokkal vagy féldiktátorokkal emlegessék együtt.

A múlt szombaton a liberális demokráciával a kereszténydemokráciát állította szembe, Erdogan és Putyin helyett Helmut Kohllal példálózott. Hadd idézzünk egy kulcsmondatot: „a liberális demokrácia a multikulturalizmus oldalán áll, bevándorlaspárti és a variálható család modelljét vallja. Ezzel szemben a kereszténydemokrácia elsőbbséget ad a keresztény kultúrának, bevándorlásellenes és a keresztény család pártján áll.”

Abból a szempontból is szerencsés volt a támadhatatlan, de ugyanakkor zászlóként felmutatható kereszténydemokrácia középpontba állítása, mert ebben az eszmei köntösben is csattanós választ lehet adni Európa legfőbb problémájára, az agresszív iszlámterjeszkedésre, a menekültválságnak csúfolt muszlim invázióra, amivel szemben az unió hivatosságai semmit nem hajlandóak tenni. Sőt, saját eszmei védőpajzsukat is leeresztik.

Számúzik a keresztény értékeket

Orbán Viktor rámutatott: a liberális demokrácia átalakult „liberális nemdemokráciává”. Persze arról is kiselőadást lehetne tartani, hogy vajon liberalizmusnak hívják-e azt az eszmetorzót, amelynek jegyében a mai kor nemzetközi megmondóemberei az európai fehér keresztény embereket minden önazonosságbeli kapaszkodótól, identitásuk szinte minden elemétől igyekeznek megfosztani. A szakrális Isten- és erkölcsközpontú világnézet szétzúzását a klasszikus liberalizmus számlájára írhatjuk. De eme eszmerendszer mai hirdetői a nemzeti kultúra újratermelésé-

Németh Zsolt, Orbán Viktor és Tőkés László. A tusványosi tábor elmaradhatatlan szereplői

si keretét, a klasszikus liberalizmus államszervezési modelljét, a nemzetállamot is le akarják bontani, és megfosztani igyekeznek az embereket elsődleges kulturális identitásuktól, a nemzeti kötődéseitől. Ezen túlmenően a nemi identitást is bizonytalanná teszik, mindenféle természetellenes nemi önazonosságot és kevert családmodell népszerűsítésének már az óvodákban. Az anya–apa–gyermek évezredes európai családmódel helyére az azzal egyenértékűnek beállított apa–apa–gyermek, anya–anya–gyermek(ek) kerül, de már halani hármass esküvőkről is.

Orbán Viktor a klasszikus liberalizmus értékrendjével egyáltalán nem utközik, amikor pálcát tör a nemzetállami önszervezési módel, valamint a hagyományos családkép mellett.

Nyugat-Európa: a migránsokról jót vagy semmit

Orbán Viktor kiemelte: Európa nyugati felében lényegében megszűnt a sajtószabadság. Ennek legdurvább példája a következő eset, amit Bayer Zsolt dobott be a köztudatba. Egy migráns Németországban a metróban megölte feleségét és gyermekét, erről egy honlap videofelvételt tett közzé. A német közvélemény nem a médiából, hanem a honlapról szerzett tudomást a tragédiáról. A rendőrség azonban a gyilkosságról felvett készítő férfit tartóztatta le, aki most várja az ítéletét. Ennek bizonyos köze nincs sem demokráciához, sem liberalizmushoz.

Orbán Viktor ismét kitért arra, mit lehet tenni annak érdekében, hogy elkerüljük azt a jövőké-

pet, amelyben az ehhez hasonló jelenetek mindennaposak. Elsősorban helyesen kell szavazni a jövő évi választásokon, másodsorban mindent meg kell tenni azért, hogy európai szinten a muszlim térhódítással szembeni jelenlegi magatartás megváltozzon. Mert mi van ma? Nem egyszerűen az önmegadás politikája, a téltenség. Nem. Az unió hivatosságai, a fősodratú sajtó és egyes uniós országok politikai vezetése tevéteges segítséget nyújt az egész világot leigazandó területnek tekintő hódítóknak. Tehát nem egyszerűen a védekezés hiányáról van szó, hanem a muszlim térhódítás tudatos, tervszerű elősegítéséről. Ennek kellene megváltoznia. Ezen túl pedig a közép-európai összefogást kell erősíteni.

A magyar miniszterelnök megismételte tavalyi megállapítását: egykor azt hittük, Európa a jövőnk, mára bizonyossá vált, hogy mi vagyunk Európa jövője. Annak az Európának legalábbis, amely nem kevert fajú, vallástalan és nemzetellen, hanem fehér, keresztény s nemzeti identitásához ragaszkodó.

Optimista tervezés

Orbán Viktor a Kárpát-medence újjaépítéséről is beszélt. Rámutatott, a magyar gazdasági sikereknek köszönhető, hogy e terveket szövögetni lehet. Közben a román politikai elit ezúttal sem ismeri fel, hogy érdeke lenne a kölcsönös előnyökön alapuló viszonyt ápolni Magyarországgal és a magyarsággal. A románok ma úgy reagálnak, mint 2005-ben, amikor zsigerből elutasították azt a kisebbségi törvénytervezetet, amely

csak és kizárólag az ő érdekeiket szolgálta, persze magyar klientúrájuk, az RMDSZ-elit bebetonozása mellett. Most ahelyett, hogy megbecsülnék a magyar fél partnerségét és kinyújtott kezét, sorra születnek a magyarelles ítéletek és döntések. Miközben globális összefüggésben bizony úgy van, ahogy Orbán mondja: Románia és az ortodoxia szövetségünk az iszlám hódítással és a globalista gyarmatosítással szemben. Jól esett hallani a miniszterelnök prognózisát, miszerint Székelyföld akkor is létezni fog, amikor már egész Európa behódolt az iszlámnak.

A kormányfő beszédét mélységes optimizmus hatotta át, ami érthető: defetista, pesszimista, önlebecsülő kampányt lehet ugyan folytatni, de az maga a garantált bukás. Ha levonjuk ebből a derűlátásból a kötelező kampányhanyadot, akkor is sok marad. Tény, hogy Magyarországnak a második világháború óta nem volt ekkora politikai súlya, nem volt az ország világpolitikai tényező. Ma Orbán Viktort a világ vezető nagyhatalmainak élén álló államférfiak tartják számon, s adnak véleményére. Tény, hogy a rendszerváltás óta nem állt ennyire jól a gazdaság és az is, hogy nemzeti kormányunk olyan erős demokratikus felhatalmazottsága soha nem volt még, mint most.

Mi mást kívánhatunk a jövő évi választásokra, mint Antal Árpád sepsiszentgyörgyi polgármester kérdésbe foglalt előirányzatát: az lenne a kívánatos – még ha nem is feltétlenül realitás –, ha jövőre az anyaországi magyarok olyan arányban szavaznának a kormánypártokra, mint idén a külhoniak.

Sztanyiszláv most már örökre elfoglalt

PÉTER BEÁTA

Sztanyiszlávnak hirtelen sok dolga akadt. Nem mintha korábban csak lopta volna a napot, lógatta volna a lábát, ült volna a babérjain, szóval nem lebzszelt, nem henyélt, nem lustálkodott. Sőt, éjt nappallá téve dolgozott, a levéltárakat bújtá, lexikonokat lapozott fel,

tanult és olvasott heteken, hónapokon, éveken keresztül.

S hogy a sok tudományt és a fejében összeállt következtetéseket ne tartsa magában, arra is rávetemedett, hogy írni kezdjen. És csak írt és írt, magát írta bele minden egyes mondatba, szóba, betűbe, sercegett a tolla a papíron. Így telt el a tél, a tavasz, a nyár és az ősz, majd ismét egy tél. Tavasszal letette a tollat, meghorotválkozott, levágta hosszúra nőtt haját, leporolta egyetlen zakóját, és elindult.

Útja, hova máshová, az első kiadóhoz vezetett. Szó nélkül letette a kiadó igazgatója elé a mintegy ötven füzetnyi irományt, az belelapozott és bólintott. Ezzel meg is egyeztek.

A könyv megjelent, hosszú sor kanyargott a könyvesboltok előtt. Recenziók jelentek meg róla, interjúk készültek a szerzővel, aki író-olvasótalálkozókról felolvasóestekre rohagált.

A legtöbb kritikus szerint a kötet annak köszönheti a nagy sikert, hogy egyrészt tudományos szempontból feddhetetlen és mondani-velője különleges hírokat pengtet meg, másrészt Sztanyiszláv saját magát írta bele. „Ez kell a ma emberének, hogy visszatalljon önmagához, mert egy őszinte emberi hang képes megváltani a világot – mindenkinek a saját, kicsiny világát. Üljön ott Sztanyiszláv tehát minden könyvespolcon, éjjeli-szekrényen, forgassa őt fiatal és

agg, legyen társa az utazóknak, segítsége a tanulni vágyóknak, vigasza a szomorúaknak, öröme a csodára váróknak” – idézet egyik kritikából.

Nos, így történt, hogy Sztanyiszlávnak hirtelen sok dolga akadt. Esténként egy-egy magányos nő öleiben, reggelenként bűdös buszokon utazó diákok kezében, napközben tapolton vagy lugasban heverésző naplopók nyugágyában, éjszakánként szigorú professzorok íróasztalán ücsörgött. De még ha csak ült volna, legtöbbször beszélgetnie is kellett az olvasókkal, vagy tanácsot adnia, szerelmi bánatra gyógyírt, pénzügyi tranzakciókhoz számításokat. Nemcsak az élet nagy dolgait illetően osztogat-

ta bölcsességeit, hanem hogy például kell-e még só a lecsóba, amit a háziasszony olvasás közben kavargatott. Szerette is egy ideig, kötelességtudóan ott volt mindenhol, ahol fellapozták. Igaz, voltak lakások, ahol jó néhány évet is eltöltött – más szerzők és könyvek társaságában –, mert az olvasó egyszer csak letette, hogy majd valamikor...

Sztanyiszláv egy idő után visszatért volna alkotói magányába, unta már a magasroptú eszmeifuttatásokat, de a pletykákat is, a hálószo-batitkokat, amelyeket akarva-akaratlanul látott, hallott. De nem tehetta, a kötelesség az kötelesség.

Csak akkor panaszkodott némi hátfájásra, amikor az asztal lábát támasztották ki vele.